

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟΥΡΓΕΙΟ ΚΑΙ
Ο ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ
ΕΞΠΡΕΣ ΓΙΑ
ΤΙΣ
ΑΠΙΘΑΝΕΣ
ΧΩΡΕΣ
PETER G. BELL

εικονογράφηση
Flavia Sorrentino

διόντρα

Στον θίο, που αγαπά τις ιστορίες.
Ελπίζω σ' αυτή να βρει
τη μαγεία που αναζητεί...

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ ΜΕΤΡΗΣΗ

Η Σούζαν καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, υπερβολικά αγχωμένη και ενθουσιασμένη για να φάει. Έσπρωξε με το πιρούνι το φαγητό της μέσα στο πιάτο και έριξε μια κλεφτή ματιά στο ρολόι για πολλοστή φορά εκείνο το απόγευμα. Προς μεγάλη έκπληξή της, είχε πάει ήδη εφτά παρά πέντε. Απέμεναν μόνο πέντε λεπτά.

«...και αυτός είναι ο λόγος που αποφάσισα να στείλω ένα μείλ στο σχολείο», είπε η μητέρα της, που καθόταν πλάι της. Καθώς μιλούσε λόγχιζε τον αέρα με ένα κομμάτι μπρόκολο, που ήταν καρφωμένο στην άκρη του πιρουιού της. «Δεν έχω ξαναδεί τέτοια συμπεριφορά. Και μάλιστα από καθηγητή!»

«Χμμμφ», έκανε ο πατέρας της Σούζαν και έγνεψε με

έμφαση. Το στόμα του ήταν μπουκωμένο με κοτόπουλο και το πιάτο μπροστά του είχε ήδη σχεδόν αδειάσει.

«Εννοώ, να στοχοποιεί τη Σούζαν με αυτό τον τρόπο», συνέχισε η μητέρα της. «Ούτε λίγο ούτε πολύ, ισοδυναμεί με μπούλινγκ. Και σκοπεύω να τους το πω».

«Σε παρακαλώ, μαμά», γκρίνιαξε η Σούζαν. «Παράτα το».

«Όχι, Σούζαν, δεν πρόκειται να το παρατήσω», είπε η μητέρα της, στρέφοντας το μπρόκολο προς το μέρος της. «Ούτε εσύ πρέπει να το κάνεις. Πρέπει να υψώνεις το ανάστημά σου στους ανθρώπους αυτού του είδους, γιατί διαφορετικά θα σε ποδοπατούν».

Σε αυτή την περίπτωση, με τη φράση *στους ανθρώπους αυτού του είδους* υπονοούσε τον κύριο Μάρτσγουντ, τον καθηγητή φυσικής του σχολείου της Σούζαν.

Η Σούζαν είχε πάθος με τη φυσική και όταν τη χρησιμοποιούσε για να ξεκλειδώσει τις δυνατότητες του κόσμου, ένιωθε να αγγίζει την απόλυτη ευτυχία. Τελευταία όμως είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί ότι ο κόσμος ήταν πολύ πιο παράξενος απ' όσο μπορούσε να φανταστεί, με αποτέλεσμα οι εργασίες της να έχουν πάρει μια ελαφρώς πιο δημιουργική μορφή. Ο κύριος Μάρτσγουντ δεν ενέκρινε αυτή την εξέλιξη και είχε καλέσει στο γραφείο του τη Σούζαν για «να πουν δυο λογάκια». Είχε φωνάξει και τη μητέρα της, που ήταν κουρασμένη και ανυπόμονη μετά το τέλος μιας δύσκολης βάρδιας στο νοσοκομείο. «Αυτό ήταν το πρώτο του λάθος», σκέφτηκε η Σούζαν.

«Δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει με τις εργασίες σου, Σούζαν», είχε πει ο κύριος Μάρτσγουντ ακουμπώντας τους αγκώνες πάνω στην έδρα. Το γραφείο του, στριμωγμένο στη γωνία μιας από τις αποθήκες του εργαστηρίου του σχολείου, μύριζε κόλλα και φορμαλδεΐδη και η Σούζαν προσπαθούσε να ανασαίνει από το στόμα. «Η δουλειά σου ήταν πάντοτε άψογη, αλλά αυτό το τρίμηνο έχει πάρει τον κατήφορο. Με έχεις απογοητεύσει οικτρά». Άφησε αυτές τις τελευταίες λέξεις να προσγειωθούν βαριά. Η Σούζαν τον κοίταξε ατάραχη.

«Μα όλοι οι υπολογισμοί μου είναι σωστοί, κύριε», είπε. «Τους έχω διπλοτσεκάρει».

«Δεν έχει σημασία αν είναι σωστοί ή όχι», επέμεινε ο κύριος Μάρτσγουντ, «όταν οι τρόποι με τους οποίους προσπαθείς να υπολογίσεις κάποια πράγματα είναι λανθασμένοι. Και όταν λέω “λανθασμένοι”, εννοώ “απίθανοι”».

Η μητέρα της Σούζαν είχε κοιτάξει φανερά μπερδεμένη μία τον έναν και μία τον άλλον. «Με συγχωρείτε, κύριε Μάρτσγουντ, αλλά δεν είμαι σίγουρη ότι καταλαβαίνω τι εννοείτε».

«Εννοώ ότι δεν μπορείς να μετρήσεις με αξιοπιστία την ταχύτητα ενός οχήματος που κινείται, αν στα μισά της άσκησης αλλάξεις τη φορά της βαρύτητας», εξήγησε ο κύριος Μάρτσγουντ. «Δεν λειτουργεί έτσι η βαρύτητα».

«Αν λειτουργούσε όμως;» ρώτησε η Σούζαν.

«Δεν λειτουργεί. Είναι αδύνατον». Το πρόσωπο του κυρίου Μάρτσγουντ είχε αρχίσει να κοκκινίζει ελαφρώς.

«Παρομοίως, δεν μπορείς να μηδενίσεις τον χρόνο της διαδρομής παγώνοντας τον ίδιο τον χρόνο. Είναι εξωφρενικό».

«Οι απαντήσεις μου όμως είναι λάθος;» ρώτησε με σχετική ηρεμία η Σούζαν.

Ήταν φανερό ότι ο κύριος Μάρτσγουντ σκόπευε να αγνοήσει την ερώτηση, αλλά πήρε τον λόγο η μητέρα της Σούζαν. «Λοιπόν, κύριε Μάρτσγουντ; Είναι μια λογική ερώτηση. Είναι λάθος ή όχι;»

Το πρόσωπό του κοκκίνισε λίγο περισσότερο. «Ίσως όχι», απάντησε. Έπειτα, σχεδόν φτύνοντας τις λέξεις, πρόσθεσε: «Για την ακρίβεια, όχι, οι ίδιοι οι υπολογισμοί φαίνονται απολύτως σωστοί, αλλά...».

«Τότε τι πρόβλημα υπάρχει;» απόρησε η μητέρα της Σούζαν. «Εφόσον οι απαντήσεις δεν είναι λάθος, γιατί βρισκόμαστε εδώ;»

«Επειδή... επειδή...» Το πρόσωπο του κυρίου Μάρτσγουντ έγινε από κόκκινο μοβ και στο μέτωπό του εμφανίστηκαν χοντρές σταγόνες ιδρώτα. «Γιατί δεν λύνει σωστά τα προβλήματα».

«Τα λύνω, κύριε», επέμεινε η Σούζαν. «Απλώς προσπαθώ να βρω έναν καλύτερο τρόπο. Δεν θα ήταν πιο εύκολο, αν η βαρύτητα δεν επιβράδυνε το όχημά μας; Ή αν φτάναμε εκεί που θέλαμε την ίδια ώρα που θα φεύγαμε;»

«Όχι! Θέλω να πω, ναι, εννοείται. Αλλά η φυσική έχει νόμους! Δεν μπορείς να τους παρακάμπτεις όποτε σου καπνίσει!»

«Δεν τους παρακάμπτω, κύριε... αλήθεια», απάντησε η Σούζαν. «Απλώς τους αναδιαμορφώνω λιγάκι. Έχει περισσότερη πλάκα έτσι».

Σ' εκείνο το σημείο, το δεξί μάτι του κυρίου Μάρτσγουντ άρχισε να πετάει και η Σούζαν με τη μητέρα της έφυγαν, με τη συμφωνία ότι στο μέλλον η Σούζαν θα κρατούσε την πλάκα μακριά από τη φυσική.

Η Σούζαν κοίταξε ξανά το ρολόι. Τρία λεπτά ακόμα.

Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορούσε να κατηγορήσει τον κύριο Μάρτσγουντ επειδή θύμωσε – ήξερε ότι δεν ήταν ωραίο να σου ανατρέπουν την απολύτως λογική οπτική που έχεις για τον κόσμο. Άλλωστε, αυτό ακριβώς είχε συμβεί και στην ίδια πριν από δύο μήνες, όταν είχε ξυπνήσει μέσα στη νύχτα και είχε βρει ένα τρολ να κατασκευάζει έναν σιδηρόδρομο μέσα στο σπίτι της. Επρόκειτο για μια παράκαμψη του Απίθανου Ταχυδρομικού Εξπρές, μιας ταχυδρομικής υπηρεσίας με τρένα υψηλής ταχύτητας, που μοίραζε την αλληλογραφία απ' άκρη σ' άκρη της Ένωσης Απίθανων Χωρών, ενός συνόλου από φανταστικούς κόσμους που, όπως ανακάλυψε η Σούζαν, διατηρούσαν την πιο επιφανειακή σχέση με τους νόμους της κανονικότητας. Στην αρχή είχε ταραχτεί από την παρουσία του τρένου, αλλά κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της από την παγωμένη έρημο της Κρεπούσκουλα έως τα στοιχειωμένα βάρη των Στενών του Τοπάζ και την καρδιά της σελήνης, έμαθε να προσαρμόζει τις προσδοκίες της. Οι νόμοι της φυσικής δεν ήταν λάθος... Το αντίθετο μάλιστα,

είχαν βοηθήσει τόσο την ίδια όσο και το πλήρωμα του τρένου να αποφύγουν την καταστροφή (για να μην αναφέρουμε και τον στρατό από ζωντανά αγάλματα), αλλά δεν αποτελούσαν τη μικρή, τακτοποιημένη απάντηση σε όλα τα ερωτήματα της ζωής, όπως πίστευε κάποτε.

Αυτός ήταν και ο λόγος που ευχόταν διαρκώς να αποκοτούσε λίγη φαντασία ο κύριος Μάρτσγουντ. Ήταν σίγουρη ότι θα γίνονταν και οι δύο πολύ πιο χαρούμενοι.

«Θα στείλω ένα μείλ στη διευθύντρια, μόλις τελειώσουμε το βραδινό», είπε η μητέρα της Σούζαν, κόβοντας επιτέλους μια δαγκωνιά από το μπρόκολο. «Οι καθηγητές της είναι εκτός ελέγχου. Πρέπει να επιβάλει μια τάξη».

«Σε παρακαλώ, μαμά», είπε η Σούζαν. «Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να την εκνευρίσεις».

Ο πατέρας της κατάπνε την τελευταία μπουκιά του, έσπρωξε το πιάτο στην άκρη και άρχισε να χτυπάει ρυθμικά τα δάχτυλά του. Η Σούζαν αναγνώριζε αυτή την κίνηση – σήμαινε ότι θα προσπαθούσε να ηρεμήσει τη μαμά της. Τις καλές μέρες το κατάφερνε χωρίς εκείνη να το παίρνει χαμπάρι. Τις κακές μέρες όμως απλώς έκανε τα πράγματα χειρότερα. Η Σούζαν προετοιμάστηκε.

«Νομίζω ότι το πιο σημαντικό που πρέπει να θυμόμαστε», ξεκίνησε να λέει ο πατέρας της, «είναι πώς νιώθει η Σούζαν για όλα αυτά». Έστρεψε το στενόμακρο, χλωμό πρόσωπό του προς το μέρος της. «Σούζαν; Πώς νιώθεις για όλα αυτά;»

«Είμαι μια χαρά, μπαμπά. Αλήθεια».

Δύο λεπτά ακόμα!

Εκείνος έγνεψε θέλοντας να δείξει ότι άκουγε και καταλάβαινε. «Θα μας το έλεγες αν συμβαίνει κάτι στο σχολείο που σε απασχολεί;»

«Αφού το ξέρεις», είπε η Σούζαν, χαρούμενη που δεν χρειάστηκε να πει ψέματα. Αυτό που την απασχολούσε δεν είχε καμία σχέση με το σχολείο.

«Φυσικά και κάτι την απασχολεί», είπε η μητέρα της. «Δεν βλέπεις πόσο αφηρημένη είναι τελευταία; Κοίτα, δεν έχει φάει σχεδόν τίποτα». Έριξε μια αυστηρή ματιά στο πιάτο της κόρης της, λες και κατά κάποιον τρόπο το φαγητό ήταν συνένοχος στην υπόθεση. Η Σούζαν κάρφωσε με το πιρούνι ένα κομματάκι κοτόπουλο και άρχισε να το μασουλάει, αλλά το μυαλό της ήταν στο ρολόι, με αποτέλεσμα να μην καταλαβαίνει σχεδόν καθόλου τη γεύση του.

Κι αυτό διότι σήμερα, έπειτα από δύο μήνες αναμονής και ελπίδας, θα γύριζε στην Ένωση Απίθανων Χωρών. Και όπως ανέφερε η πρόσκληση με το χρυσό πλαίσιο που είχε κρύψει στο δωμάτιό της, έπρεπε να είναι «έτοιμη για παραλαβή» στις επτά ακριβώς. Δεν είχε ιδέα ποιος θα την παραλάμβανε ή πώς θα γινόταν αυτό, αλλά ανυπομονούσε να το ανακαλύψει.

Ένα λεπτό!

Ήταν τόσο ενθουσιασμένη, που τα χέρια της έτρεμαν

και άφησε ξανά το πιρούνι της κάτω. Ευτυχώς, η μητέρα της είχε το μυαλό της αλλού και δεν το πρόσεξε.

«Η Σούζαν ήταν πάντα αστέρι στη φυσική», συνέχισε. «Γιατί έχουν πέσει οι βαθμοί της αυτούς τους δύο τελευταίους μήνες; Κανένα από τα άλλα μαθήματά της δεν έχει επηρεαστεί. Αρνούμαι να πιστέψω ότι πρόκειται για σύμπτωση».

Ο πατέρας της συνέχισε να χτυπάει νευρικά τα ακροδάχτυλά του. «Ίσως αναζητά μια δημιουργική διέξοδο». Στράφηκε ξανά στη Σούζαν. «Αυτό είναι, γλυκιά μου; Αισθάνεσαι περιορισμένη στο σχολείο;»

«Μμμμ;» έκανε η Σούζαν, δίχως να προσέχει στ' αλήθεια. «Ναι, βέβαια. Πιθανόν».

Τριάντα δευτερόλεπτα...

«Ορίστε, είδες;» είπε ο πατέρας της. «Σου το είχα πει ότι δεν έπρεπε να την αφήσουμε να σταματήσει το βιολί».

«Οι γείτονες μετακόμισαν στο Γκντανσκ για να γλιτώσουν απ' αυτό το βιολί», είπε κοφτά η μητέρα της. «Και όπως και να έχει, τότε ήταν έξι ετών. Τώρα είναι έντεκα».

Δέκα, εννιά, οχτώ...

Η μητέρα της κάρφωσε ένα ακόμα κομμάτι μπρόκολο. «Όχι, Κάλουμ», είπε. «Ξέρω ότι μπορεί ν' ακούγεται τρελό, αλλά κάτι συμβαίνει εδώ πέρα. Το νιώθω».

Ο πατέρας της Σούζαν άνοιξε το στόμα για ν' απαντήσει, αλλά το μόνο που βγήκε ήταν ένα τεράστιο χασμουρητό. Χωρίς να πει κουβέντα, έγειρε μπροστά και αποκοιμήθηκε βαθιά πάνω στο τραπέζι. Η Σούζαν και η

μητέρα της έβγαλαν μια άναρθρη κραυγή από το σοκ. Η Σούζαν πετάχτηκε όρθια, ενώ η μητέρα της ταλαντεύτηκε στην καρέκλα. Το πιρούνι γλίστρησε από το χέρι της και η Σούζαν πρόλαβε στο τσακ να τραβήξει το πιάτο της από τη μέση, προτού γείρει κι αυτή πάνω στο τραπέζι. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, οι γονείς της ροχάλιζαν δυνατά.

«Ουάου!» αναφώνησε. «Μιλάμε για μεγάλη ταχύτητα!»

«Σου άρεσε;» ακούστηκε μια τραχιά φωνή πίσω της. «Αναβαθμίσαμε τα ξόρκια ύπνου. Τώρα έχουν ένα τσικ περισσότερη ένταση».

Η Σούζαν γύρισε και είδε ένα μικρό καφετί πλάσμα με ροζιασμένο δέρμα να σουλατσάρει από τον διάδρομο στην κουζίνα. Είχε αφτιά νυχτερίδας, πελώρια μύτη και φορούσε μια βρόμικη φόρμα εργασίας. Σταμάτησε μπροστά της, σήκωσε το βλέμμα και την κοίταξε. «Ήσουν πάντα τόσο ψηλή ή πήρες μπόι;» ρώτησε.

Η Σούζαν έσκασε ένα τεράστιο χαμόγελο και τύλιξε τα χέρια γύρω του. «Φλετς!» είπε σηκώνοντάς τον ψηλά και αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά. «Μου έλειψες».

«Ξεκόλλα», ψέλλισε αυτός, αλλά δεν έκανε καμία κίνηση για να την απομακρύνει. Η Σούζαν τον άφησε τελικά κάτω. «Όλοι οι άνθρωποι είναι τόσο γούτσου γούτσου;»

«Μόνο όταν χαίρονται πολύ που βλέπουν κάποιον», του απάντησε.

«Μπλιαξ!» αναφώνησε ο Φλετς. «Χαίρομαι που είμαι τρολ». Ρουθούνισε. «Είσαι έτοιμη;»

«Σχεδόν», απάντησε η Σούζαν. «Πρέπει μόνο ν' αλλάξω. Δεν μπορούσα να το κάνω όσο η μαμά και ο μπαμπάς ήταν ξύπνιοι. Θα με τρέλαιναν στις ερωτήσεις».

«Τότε βιάσου», είπε ο Φλετς. «Δεν έχουμε περιθώριο για καθυστερήσεις».

Η Σούζαν άρχισε να κατευθύνεται προς την πόρτα, αλλά ένα τσίμπημα ενοχής την έκανε να διστάσει.

«Τι κάνεις;» ρώτησε ο Φλετς, όταν την είδε να ηγαίνει τρέχοντας στο τραπέζι.

«Απλώς λέω αντίο», είπε η Σούζαν και έσκυψε για να δώσει ένα βιαστικό φιλί πρώτα στο μέτωπο της μητέρας της και μετά στου πατέρα της. «Ξέρω ότι θα είναι μια χαρά, αλλά δεν μου φαίνεται σωστό να τους αφήσω έτσι».

«Ε, λοιπόν, δεν θα τους πάρω μαζί μας», δήλωσε ο Φλετς και άρπαξε ένα μπουτάκι κοτόπουλο από το πιάτο της μητέρας της. «Θα τους ξυπνήσω όταν γυρίσουμε. Τελείωνε εσύ. Δεν μας προσκαλούν κάθε μέρα σε βασιλική δεξίωση. Δεν θέλουμε να στήσουμε τον Εξοχότατο».

Αυτό ήταν αρκετό για να επανέλθει το χαμόγελο στο πρόσωπο της Σούζαν. Έπειτα βγήκε βολίδα από την κουζίνα.

Το σακιδιό της ήταν έτοιμο, κρυμμένο κάτω από το κρεβάτι της. Το τράβηξε έξω και διπλοτσέκαρε βιαστικά το περιεχόμενό του. Είχε ένα παγούρι, ένα σημειωματάριο,

ένα στιλό και ένα μικρό κουτί πρώτων βοηθειών. Το σπουδαιότερο όμως από όλα ήταν ένα μεγάλο, σκούρο κόκκινο, δερματόδετο βιβλίο.

Το εξώφυλλό του ήταν γεμάτο σημάδια, βαθουλώματα και κάμποσες βαθιές χαρακιές, που το διέτρεχαν από πάνω μέχρι κάτω, αλλά ο ανάγλυφος, τυπωμένος με χρυσά γράμματα τίτλος διαβαζόταν ακόμα: *Η Γνώση: Ένα Διδακτικό Εγχειρίδιο για Απίθανους Ταχυδρομικούς Υπαλλήλους*. Το έβγαλε από το σακίδιο και το ξεφύλλισε μέχρι τη χειρόγραφη αφιέρωση της σελίδας του τίτλου:

Αγαπητή Σούζαν,

Κανένας δεν έγινε ποτέ ταχυδρόμος χωρίς να διαθέτει ένα αντίτυπο της Γνώσης, οπότε σου έστειλα το δικό μου. Πάρε τα λόγια του τοις μετρητοίς και δεν θα απογοητευτείς. Επίσης είναι αρκετά χοντρό για να το χρησιμοποιείς ως ασπίδα ενάντια σε θυμωμένους Θρίπιους τοξοβόλους (σε περίπτωση που αναρωτιόσουν για την κατάσταση του εξωφύλλου). Καλή αντάμωση!

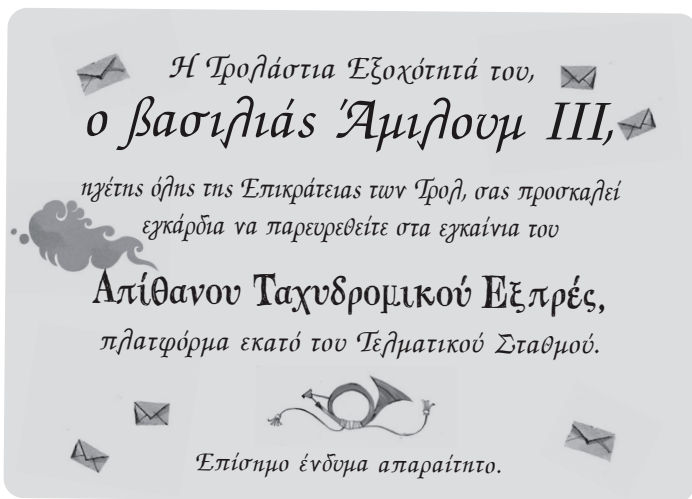
Ειλικρινά δικός σου,

Γουίλμοτ

Η Σούζαν χαμογέλασε, όπως έκανε πάντα όταν διάβαζε αυτά τα λόγια. Ο Γουίλμοτ ήταν τρολ, όπως ο Φλετς. Ήταν επίσης το αφεντικό της, ο Διευθυντής του Απίθανου

Ταχυδρομικού Εξπρές, και ο καλύτερος φίλος της – και της είχε λείψει περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο αυτούς τους δύο τελευταίους μήνες. Το βιβλίο, όπως και όλη η αλληλογραφία της με τις Απίθανες Χώρες, είχε εμφανιστεί ένα πρωί στο κατώφλι της ως διά μαγείας – ίσως χάρη σε κάποιο εξ αποστάσεως ξόρκι. Ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να παραδόθηκε ιδιοχειρώς, γιατί το εξπρές ήταν εκτός λειτουργίας. Όλα αυτά όμως επρόκειτο ν' αλλάξουν...

Ξεφύλλισε το βιβλίο, μέχρι που βρήκε την πρόσκλησή της, διατηρημένη ατσαλάκωτη ανάμεσα στις κεντρικές σελίδες. Ήταν τυπωμένη σε χοντρό κρεμ χαρτί και έγραφε με περίτεχνα καλλιγραφικά γράμματα:

Έβαλε την πρόσκληση και το βιβλίο ξανά στο σακιδίό της, έτρεξε στην ντουλάπα της και άνοιξε διάπλατα τα φύλλα.

Ήταν γεμάτη χειμωνιάτικα μπουφάν, παλιά πουλόβερ

και παπούτσια, αλλά άπλωσε το χέρι ανάμεσά τους ψηλαφίζοντας, για να βρει τη μυστική κρεμάστρα που είχε τοποθετήσει πίσω πίσω, πάνω σ' ένα καρφί. Όταν την εντόπισε, τράβηξε μια στολή από φινετσάτη κόκκινη τσόχα και αστραφτερό χρυσό ύφασμα μπροκάρ. Έβγαλε ένα μικρό χνούδι από το μανίκι του μακριού σακακιού και διέτρεξε με τον αντίχειρα τα γράμματα του σήματος που ήταν στερεωμένο στον γιακά:

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΠΙΘΑΝΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΥ ΕΞΠΡΕΣ

Άλλαξε γρήγορα και κοντοστάθηκε για μια στιγμή, θέλοντας να απολαύσει την αίσθηση να φοράει επιτέλους την επίσημη στολή ταχυδρόμου. Ένωθε πραγματικά υπέροχα. Η στολή αποτελούνταν από ένα μαύρο παντελόνι με χρυσό σιρίτι κατά μήκος της ραφής, ένα λευκό πουκάμισο με κόκκινο γιλέκο και ένα μακρύ κόκκινο σακάκι, που της έφτανε ως τα γόνατα. Είχε το ίδιο χρυσό σιρίτι με το παντελόνι, μεγάλα, στρογγυλά, χρυσά κουμπιά με το έμβλημα της Απίθανης Ταχυδρομικής Υπηρεσίας και άνετες, μεγάλες τσέπες. Τη στολή ολοκλήρωνε ένα κόκκινο κασκέτο με μαύρο γείσο και, τέλος, ένα ζευγάρι μαύρες μπότες. Αφού το σκέφτηκε για ένα λεπτό, άφησε τις μπότες στην ντουλάπα και φόρεσε τα κατακόκκινα αθλητικά παπούτσια της, που ταίριαζαν με το σακάκι. Ήταν πιο άνετα από τις

μπότες και επειδή είχε ρίξει πολύ τρέξιμο στην τελευταία επίσκεψή της στις Απίθανες Χώρες, κυρίως για να σωθεί, σκέφτηκε ότι ήταν καλή ιδέα να τα βάλει.

«Σίγουρα καλύτερα από τις πιτζάμες και τις παντόφλες», αναλογίστηκε και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη.

Δεν είχε προλάβει να δέσει τα κορδόνια της, όταν άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα. Ο Φλετς μπήκε στο δωμάτιο χωρίς να περιμένει απάντηση.

«Έτοιμη να γίνεις ταχυδρόμος;» ρώτησε.

Η Σούζαν έριξε το σακίδιό της στον ώμο και του έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο. «Απολύτως!» απάντησε.

Η Σούζαν ένιωθε τον ενθουσιασμό να την κυριεύει καθώς ακολουθούσε τον Φλετς στον κάτω όροφο και κατά μήκος του διαδρόμου... μέχρι το ντουλάπι κάτω από τη σκάλα.

«Να μαστε», της είπε.

«Τι, εκεί μέσα;» τον ρώτησε έκπληκτη. Το ντουλάπι ήταν μικρό, γεμάτο σύνεργα καθαρισμού και αράχνες. Ή καλύτερα *ήταν*, διότι, όταν ο Φλετς το άνοιξε, η Σούζαν είδε έναν σκοτεινό χώρο, όμοιο με σπηλιά και μεγάλο σαν την αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου της. Φωτιζόταν από μια λάμπα, η οποία ήταν τοποθετημένη πάνω σ' ένα βαγονέτο παλιάς εποχής – μια απλή, ορθογώνια πλατφόρμα με ρόδες, που λειτουργούσε χάρη στον ταλαντευόμενο άξονα

στη μέση-, το οποίο στεκόταν πάνω στις σιδηροδρομικές γραμμές, που εκτείνονταν πέρα από το σκοτεινό άνοιγμα της σήραγγας.

«Έκανα μερικές τροποποιήσεις», είπε ο Φλετς δείχνοντας το βαγονέτο. «Ξέρεις πώς είναι αυτά».

Ως μεταδιάστατος μηχανικός των τρολικών σιδηροδρομών, ο Φλετς τοποθετούσε καινούριες σιδηροδρομικές γραμμές όπου χρειαζόταν. Αυτό σήμαινε ότι ορισμένες φορές έπρεπε να συμπιέσει τις ράγες αλλά και τα τρένα που μετέφεραν για να χωρέσουν σε μέρη που δεν είχαν σχεδιαστεί γι' αυτό τον σκοπό. Σε αυτές τις περιπτώσεις, ένα μικρό τέντωμα των τοπικών διαστάσεων ήταν απαραίτητο.

Όλα αυτά ήταν δυνατά χάρη στην ασαφική, το αλλόκοτο κράμα επιστήμης και μαγείας που χαρακτήριζε το μεγαλύτερο μέρος της τεχνολογίας των τρολ.

«Τουλάχιστον αυτή τη φορά δεν έπιασες όλο τον διάδρομο», είπε η Σούζαν σκαρφαλώνοντας μαζί του στο βαγονέτο.

«Ε, ναι», είπε εκείνος, «είμαι διακριτικός». Άφησε το φρένο και το βαγονέτο άρχισε να γλιστράει προς το άνοιγμα του τούνελ. «Επόμενη στάση, Χώρα των Τρολ», πρόσθεσε κλείνοντάς της με νόημα το μάτι.

Η Σούζαν ήταν τόσο ενθουσιασμένη, που έτρεμε ολόκληρη, από το κασκέτο μέχρι τα αθλητικά παπούτσια της. Έπειτα από δύο μήνες γύριζε επιτέλους στην Ένωση Απίθανων Χωρών. Το εξπρές και οι φίλοι της την περίμεναν.

ΤΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ο παγωμένος αέρας ούρλιαζε μέσα στο σκοτάδι του τούνελ ανεμιζοντας τα μαλλιά της Σούζαν και γεμίζοντας τα μάτια της δάκρυα.

Ήθελε πολλή δουλειά για να κινηθεί το βαγονέτο. Η Σούζαν και ο Φλετς στέκονταν αντικριστά στις δύο άκρες του μικρού ορθογώνιου οχήματος, πάνω από τον ταλαντευόμενο άξονα που ήταν τοποθετημένος στη μέση. Η Σούζαν είχε την πλάτη γυρισμένη στη σήραγγα, αλλά κοιτούσε διαρκώς πάνω από τον ώμο της για να βλέπει πού πήγαιναν.

«Έλα, τώρα!» φώναξε ο Φλετς, για να ακουστεί μέσα στο ουρλιαχτό του αέρα. «Κάνε λίγη προσπάθεια!»

«Κάνω!» του φώναξε εκείνη.

Κάθε φορά που ο Φλετς κατέβαζε τη δική του πλευρά

της αντλίας, η δική της ανέβαινε και έπρεπε να σηκώνει τα πόδια από το δάπεδο και να βάζει όλο το βάρος της για να την κατεβάσει ξανά. Ήταν δύσκολο, αλλά είχε την αίσθηση ότι γλιστρούσαν με απίστευτη ταχύτητα από την πραγματικότητα, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να ελέγξει το χαρούμενο μούδιασμα που διέτρεχε τη σπονδυλική στήλη της και έκανε τα χέρια της να ανατριχιάζουν.

Το τούνελ ήταν ένα είδος σκουληκότρυπας, το ήξερε... μια παράκαμψη μέσα από τον ιστό της πραγματικότητας, μέρος ενός περίπλοκου δικτύου που συνέδεε όλες τις γωνιές της Ένωσης των Απίθανων Χωρών. Χιλιάδες επιστήμονες σε όλο τον κόσμο είχαν ξοδέψει άπειρα χρόνια προσπαθώντας να ανακαλύψουν αν όλα αυτά που συνέβαιναν ήταν εφικτά, και η Σούζαν βρισκόταν με ένα από αυτά τα απίστευτα πράγματα στο ντουλάπι κάτω από τη σκάλα της. Η σκέψη την έκανε να γελάσει δυνατά.

«Κράτα τις δυνάμεις σου για να ανεβοκατεβάζεις την αντλία», είπε ο Φλετς με ένα λοξό χαμόγελο, που μετά βίας κρυβόταν κάτω από τη συνηθισμένη έκφρασή του. «Κοντεύουμε!»

Από το τούνελ εκτινάχτηκαν μέσα σε ένα χάος από βρόμικα, κίτρινα βιομηχανικά κτίρια, που αποτελούσαν την Ανωπλευρά της Χώρας των Τρολ. Η τρολοπρωτεύουσα

δεν ήταν απλώς μια πόλη, ήταν μια τεράστια γέφυρα, που εκτεινόταν πάνω από ένα απύθμενο, βραχώδες φαράγγι. Η επιφάνεια πάνω από τη γέφυρα, γνωστή ως Ανωπλευρά, φιλοξενούσε όλες τις αστικές και βιομηχανικές συνοικίες στις οποίες χρωστούσαν τη φήμη τους τα τρολ... Φουγάρα έβγαζαν καπνό, γερανοί εκτελούσαν μεγαλοπρεπείς πιρουέτες και δεκάδες τρένα πηγαινοέρχονταν κατά μήκος των γραμμών, που περιελίσσονταν σαν ασάλινο ποτάμι μέσα από το κέντρο της πόλης.

Η Σούζαν καταχάρηκε που την έβλεπε ξανά. Κατά την τελευταία επίσκεψή της είχε πάρει μόνο μια σύντομη γεύση από τη γεμάτη ζωή ατμόσφαιρα της πόλης, αλλά της είχε λείψει πολύ. Αναρωτιόταν αν θα είχε την ευκαιρία να επισκεφθεί την Κατωπλευρά, την κατοικημένη περιοχή όπου έμενε ο Γουίλμοτ, η οποία κρεμόταν από τη γέφυρα, με το ιλιγγιώδες χάσμα του φαραγγιού να απλώνεται από κάτω.

Ο Φλετς έκλεισε τα μάτια και με τα τεράστια ρουθούνια του εισέπνευσε μια μεγάλη δόση αέρα. «Αχ! Μύρισε!» είπε και οι τρίχες της μύτης του σηκώθηκαν. «Δεν υπάρχει άλλη μυρωδιά, όμοιά της, στην Ένωση. Μια μέρα θα την εμφανιάσω, θα δεις».

Η Σούζαν ρουθούνισε. Ο αέρας της Χώρας των Τρολ μύριζε καπνό και λάδι μηχανής, με μια ανεπαίσθητη επίγευση μπανάνας. Η οσμή δεν ήταν δυσάρεστη, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί κανέναν, εκτός από τα τρολ, που θα ήθελε να τη μυρίζει όπου και αν πήγαινε. Αναρωτήθηκε

πώς να μύριζε στον Φλετς ο δικός της κόσμος –λάδι μαγειρέματος, φρεσκοπλυμένα ρούχα και το άρωμα γιασεμί της μαμάς της, ενδεχομένως–, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο αλλόκοτη αυτή η ιδέα. Πάντα ήταν καλό να νιώθεις το σπίτι σου κοντά.

Όμως όλες οι σκέψεις περί σπιτιού διαλύθηκαν αμέσως μόλις η σιδηροδρομική γραμμή πάνω στην οποία κυλούσε το βαγονέτο αποκολλήθηκε από τις άλλες και εισχώρησε πιο βαθιά στην πόλη, τσουλώντας ανάμεσα στους φιδογυριστούς δρόμους, πάνω στο έδαφος, γεγονός που τους ανάγκασε να κόψουν ταχύτητα. Αυτό ήταν ένα τμήμα της Χώρας των Τρολ που η Σούζαν δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Επιβλητικά σπίτια υψώνονταν και στις δύο πλευρές των δρόμων, με τα τούβλα να λαμποκοπάνε από το τρίψιμο και τα σημαϊάκια κρεμασμένα ανάμεσα στα μπαλκόνια. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι τρολ, που φορούσαν τα καλύτερα ρούχα τους, ενώ όλοι έκαναν στην άκρη για ν' αφήσουν το βαγονέτο να περάσει. Η Σούζαν έβλεπε ομπρέλες για τον ήλιο και θεόρατα ημίψηλα καπέλα, κάποια από τα οποία έμοιαζαν να έχουν κατασκευαστεί από αληθινά μπουριά. Πάνω στα λιθόστρωτα υπήρχαν μακρόστενα τραπέζια γεμάτα με βουνά από φαγητά. Πλανόδιοι μουσικοί συγκεντρώνονταν σε κάθε γωνιά της πόλης και κρατώντας όργανα που θύμιζαν ανακυκλωμένα παλιοσίδερα άφηναν να ξεχυθεί η μουσική τους, μια χαρμόσυνη ασυμφωνία από κορναρίσματα, σφυρίγματα και μεταλλικούς θορύβους.

Ήταν σαν ένα υπαίθριο πάρτι, το μεγαλύτερο που είχε δει ποτέ.

«Ουάου!» αναφώνησε η Σούζαν. «Δεν φανταζόμουν ότι θα είχατε τόσο εντυπωσιακούς εορτασμούς».

«Αλήθεια;» Ο Φλετς έδειξε να ξαφνιάζεται. «Το εξπρές είναι το πιο διάσημο τρένο στην Επικράτεια των Τρολ, κορίτσι μου, και δεν του δίνεται κάθε μέρα μια νέα ευκαιρία. Ο βασιλιάς ανακήρυξε τη μέρα ως αργία για ολόκληρη την πόλη. Όλοι δίνουν τον καλύτερο εαυτό τους».

Πιθανόν αυτός να ήταν ο λόγος που τόσα κεφάλια γύριζαν και την κοιτούσαν έτσι όπως ήταν ντυμένη με τη στολή του ταχυδρόμου, σκέφτηκε η Σούζαν. Ένωθε λίγο περίεργα που βρισκόταν στο επίκεντρο όλης αυτής της προσοχής, αλλά τουλάχιστον όλοι έδειχναν χαρούμενοι που τους έβλεπαν. Σήκωσε το χέρι από την αντλία και με ένα νεύμα χαιρέτησε το πλήθος. Πολλοί ανταπέδωσαν με ενθουσιασμό τον χαιρετισμό.

«Λιγότερα νεύματα, περισσότερη δουλειά», μουρμούρισε ο Φλετς.

Η Σούζαν έβαλε ξανά και τα δύο χέρια στην αντλία. «Πόσο απέχουμε από τη δεξίωση;» ρώτησε. «Έχω αρχίσει να κουράζομαι».

«Κοίτα μόνη σου», αποκρίθηκε ο Φλετς και έδειξε πέρα μακριά.

Η Σούζαν κοίταξε προς την κατεύθυνση που ακολουθούσαν. Η δική τους σιδηροδρομική γραμμή –μαζί

με άλλες που ξεπρόβαλλαν από κοντινούς δρόμους και εκχωματώσεις- έστριβε τώρα προς ένα πελώριο σφαιρικό κτίριο, που ήταν κατασκευασμένο από πρασινωπό γυαλί και σφυρήλατο σίδηρο. Είχε σίγουρα διακόσια μέτρα ύψος και σε όλο το μήκος των πλαϊνών τοίχων του υπήρχαν πλατιά ανοίγματα, από τα οποία έβγαιναν σιδηροδρομικές γραμμές στερεωμένες πάνω σε ψηλές αερογέφυρες, που απλώνονταν ελικοειδώς από τη μια άκρη της πόλης στην άλλη.

«Απίστευτο!» είπε η Σούζαν.

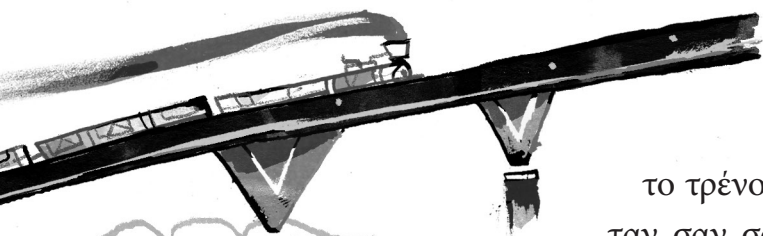
«Είναι ο Τελματικός Σταθμός», απάντησε ο Φλετς. «Ο μεγαλύτερος σιδηροδρομικός σταθμός στη Χώρα των Τρολ».

Η Σούζαν κοιτούσε με θαυμασμό καθώς άφηναν τα σπίτια πίσω τους και πλησίαζαν στο κτίριο. Τώρα που ήταν πιο κοντά, μπορούσε να δει τα διαφορετικά επίπεδα του σταθμού μέσα από τα τζάμια, στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο, σαν τους ορόφους μιας γιγάντιας γαμήλιας τούρτας.

Επιπλέον, *κινούνταν*.

Η Σούζαν ξέχασε τελείως ότι έπρεπε να ανεβοκατεβάζει την αντλία και παρατηρούσε άναυδη ένα από τα επίπεδα στη μέση του κτιρίου, που περιστρεφόταν σαν πελώριο πικάπ. Ήταν γεμάτο τρένα, όλα στραμμένα προς το τζάμι, και όταν αυτό που έπρεπε ευθυγραμμιζόταν με το πλησιέστερο άνοιγμα, η περιστροφή σταματούσε. Έπειτα από ένα λεπτό

το τρένο εκτοξευό-
ταν σαν σφαίρα από
τον σταθμό, τσουλούσε
στριγκλίζοντας πάνω σε μια αε-
ρογέφυρα και τελικά μέσα σε λίγα
δευτερόλεπτα χανόταν στον ορίζοντα.

«Ουάου!» αναφώνησε γελώντας η Σούζαν.

«Έχε τα μάτια σου εκεί που πρέπει και τα χέρια
πάνω στην αντλία», είπε ο Φλετς. «Δεν θα βγάλω όλη
τη δουλειά μόνος μου».

Για μια στιγμή, καθώς το βαγόνι μέσα από ένα
άνοιγμα στη βάση της σφαίρας πέρασε στο εσωτερικό
της, απλώθηκε σκοτάδι.

Ήταν σαν να γλιστρούσε μέσα σε μια πελώρια μη-
χανή και η Σούζαν λίγο έλειψε ν' αφήσει ξανά την
αντλία για να κλείσει τα αφτιά της. Ο αέρας ήταν
ζεστός και γεμάτος από τις ριπές ατμού και τα σφυ-
ρίγματα των τρένων, που στέκονταν ξεφυσώντας
στις πλατφόρμες ολόγυρά τους. Οι σιδηροδρομικές

γραμμές και οι πλατφόρμες ξεκινούσαν από το κέντρο της σφαίρας, όπου μια τεράστια σιδερένια κολόνα, με πλάτος διπλάσιο από το σπίτι της Σούζαν, συγκρατούσε τα πάνω επίπεδα και εκτεινόταν προς τα έξω. Το βαγονέτο τσούλησε προς εκείνο το σημείο, πέρασε από ένα άνοιγμα στη βάση και μπήκε σε μια ευρύχωρη κυκλική αίθουσα. Ο Φλετς πάτησε το φρένο τόσο ξαφνικά, που η Σούζαν, αν δεν κρατούσε το χερούλι της αντλίας, πιθανόν να είχε πέσει κάτω. Παραμέρισε μια τούφα από το πρόσωπό της και τον αγριοκοίταξε.

«Βασιλική δεξίωση, σωστά;» ακούστηκε μια φωνή.

Η Σούζαν κοίταξε γύρω της. Ένα νεαρό θηλυκό τρολ με πράσινη και άσπρη στολή στεκόταν με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και με μια μικρή ντουντούκα στα χείλη. Δίπλα του υπήρχε ένας μεγάλος πίνακας οργάνων, καλυμμένος με κουμπιά που αναβόσβηναν.

«Πώς το μάντεψες;» απόρησε ο Φλετς.

«Η στολή του ταχυδρόμου. Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια;» απάντησε το τρολ και ανέβηκε σε μια μικρή σκάλα μπροστά από τον πίνακα οργάνων, για να φτάσει το πάνω πάνω κουμπί. Η συρταρωτή πόρτα της αίθουσας έκλεισε και με τα γρανάζια να τραντάζουν και να τρίζουν άρχισαν να ανεβαίνουν.

Το τρολ κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, την έκλεισε και την έβαλε στην άκρη. «Όλο το απόγευμα μεταφέρω κόσμο εκεί πάνω», είπε. «Φαίνεται πολύ κυριλέ».

Το ασανσέρ σταμάτησε απότομα. «Τελευταίος όροφος», ανακοίνωσε το τρολ. «Πλατφόρμα ενενήντα δύο. Πάρκινγκ μικρής διάρκειας. Καλή διασκέδαση». Έγειρε το καπέλο του ενώ ο Φλετς και η Σούζαν ανεβοκατέβαζαν τον άξονα της αντλίας για να βγει το βαγονέτο από τις πόρτες.

«Ποπό!» είπε ο Φλετς κοιτάζοντας γύρω του με θαυμασμό. «Εδώ πάνω έχει κάτι πολύ πρώτα οχήματα. Κοίτα!» Στην κορυφή της σφαιράς, οι πλατφόρμες ήταν μικρότερες, γεγονός που σήμαινε ότι δεν υπήρχε πολύς χώρος για τα μεγάλα επιβατικά τρένα, που συνωστίζονταν στον χαμηλότερο όροφο. Αντί γι' αυτό, ένα πλήθος από μικρές μηχανές τρένων στέκονταν στις πλατφόρμες προφυλακτήρα με προφυλακτήρα. Οι περισσότερες δεν είχαν καν βαγόνια πίσω τους και η Σούζαν υπέθεσε ότι αποτελούσαν το αντίστοιχο των πολυτελών σπορ αυτοκινήτων. Ήταν βαμμένες με βαθυκόκκινα και χρυσά χρώματα και διέθεταν περίπλοκες εξατμίσεις, σφονδύλους και σε μια μυστηριώδη περίπτωση φτερά.

«Ένας Διάβολος Τρίτου Βαθμού που Ξεφυσάει!» είπε ο Φλετς, που δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει. «Και ένα κλασικό Τέλφορντ Ντράγκστερ! Ποπό, ρε φίλε!»

Το βαγονέτο σταμάτησε σπρώχνοντας τους προφυλακτήρες μιας μικροσκοπικής μηχανής τρένου που θύμιζε ατμοκίνητο άρμα.

Πριν προλάβουν να κατέβουν στην πλατφόρμα, εμφανίστηκε ένα μεσήλικο τρολ, φορώντας χρυσό φράκο

και λευκή πουδραρισμένη περούκα, και τους χαιρέτησε με ένα κοφτό νεύμα. Κάποιος αυλικός, υπέθεσε η Σούζαν. Για κάποιον λόγο, η άκρη της μύτης του ήταν επίπεδη και γυαλιστερή, σαν λειασμένη πέτρα.

«Είστε η αναπληρωματική ταχυδρομική υπάλληλος Σούζαν Σμιθ;» ρώτησε.

«Μάλιστα», απάντησε η Σούζαν όλο καμάρι.

«Και εσείς είστε ο δισδιάστατος μηχανικός Φλετς;»

«Σωστά», είπε ο Φλετς.

Ο αυλικός κοίταξε μια τον έναν και μια τον άλλον. «Θα μπορούσα να δω τις προσκλήσεις σας, παρακαλώ;»

Η Σούζαν έβγαλε το σακίδιο με ένα ανασήκωμα των ώμων και πήρε από μέσα την πρόσκληση. Στο μεταξύ ο Φλετς έχωσε το χέρι σε μια από τις τσέπες της φόρμας εργασίας του και εμφάνισε ένα χλιοτσαλακωμένο και ελαφρώς λαδωμένο κομμάτι από χαρτόνι, που μετά βίας καταλάβαινες τι ήταν. «Είναι πολυταξιδεμένο», εξήγησε. «Σαν εμένα».

Ο αυλικός πήρε και τις δύο προσκλήσεις, κρατώντας όμως αυτήν που του έδωσε ο Φλετς ανάμεσα στον αντίχειρα και τον δείκτη του σε απόσταση ασφαλείας. Αφού το σκέφτηκε για μια στιγμή, είπε: «Η πρόσκληση διευκρινίζει ότι απαιτείται επίσημο ένδυμα, κύριε. Και φοβάμαι ότι η τωρινή σας ενδυμασία είναι ελαφρώς...». Σούφρωσε τα χείλη του. «Απλοϊκή».

Η Σούζαν δεν πίστευε στ' αφτιά της και κοκκίνισε από

θυμό και ντροπή για λογαριασμό του Φλετς. Προς μεγάλη έκπληξη της όμως, εκείνος έβαλε απλώς τα γέλια.

«Θα 'θελα να σε δω έτσι, σημαιοστολισμένο, ν' ανοίγεις τρύπες μέχρι τον κόσμο της πραγματικότητας», είπε. «Αλλά τυχαίνει να έχω φέρει το κοστούμι μου».

Κατέβασε το φερμουάρ της φόρμας και την πέταξε από πάνω του. Η Σούζαν γούρλωσε τα μάτια. Ο Φλετς φορούσε ένα ριγέ κοστούμι, που κάποτε ήταν μαύρο, αλλά τώρα, με τα χρόνια, είχε γίνει απαλό γκριζο και γυάλιζε. Είχε μπαλώματα στους αγκώνες και ο ένας ώμος είχε μανταριστεί με μπλε κλωστή. Παρ' όλα αυτά, έδειχνε πιο κομψός από κάθε άλλη φορά.

«Είναι εντάξει αυτό;» ρώτησε κάνοντας μια μικρή στροφή. «Το φοράω παντού. Σε γάμους, κηδείες. Εκδικάσεις υποθέσεων».

Ο αυλικός τον κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω και ξεφύσηξε. «Είναι αποδεκτό. Τώρα, αν θα θέλατε και οι δύο να με ακολουθήσετε... Ο Εξοχότατος και οι αξιότιμοι καλεσμένοι του αναμένουν την ευχάριστη συντροφιά σας στη δεξίωση, στην πλατφόρμα εκατό». Δίχως να περιμένει απάντηση, γύρισε την πλάτη και άρχισε να απομακρύνεται, με την πλακουτσωτή μύτη του ψηλά στον αέρα.

«Δεν το πιστεύω πόσο αγενής ήταν μαζί σου!» ψιθύρισε η Σούζαν στον Φλετς καθώς συντόνισαν το βήμα τους με αυτό του αυλικού.